BULETINUL PAROHIAL AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE "ÎNVIEREA DOMNULUI" SAARBRUCKEN

GEMEINDEBRIEF der Orthodoxen im SAARBRÜCKEN

Numărul 6, mai 2006

❄ **Gedruckt für den 96. Katholikentag im Saarbrücken 24. - 28. Mai 2006** ❄

HERZLICH WILLKOMMEN !

Iubiţi **fraţi creştini** de confesiune Romano-Catolică:

BINE AŢI VENIT ! în vechea biserică a Cavalerilor Teutoni din Saarbrücken care a oferit ospitalitate liturgică unei tinere comunităţi formată din cetăţeni germani de confesiune ortodoxă originari din România.

Parohia noastră este foarte tânără. Ea a fost înfiinţată la Paştile anului 1993, dar enoriaşii ei, prin strămoşii lor, au o foarte veche şi interesantă istorie.

În urmă cu 850 de ani, la instigaţia cavalerilor Teutoni, colonişti germani din părţile vestice ale Rinului de Mijloc, Mosela, Saarland, Luxemburg, Flandra..., pornind în căutarea unei vieţi mai bune şi mai sigure, s-au aşezat în interiorul arcului carpatic, în Transilvania, printre români, primind de la aceştia *"pământuri şi păduri cu apele ce le străbăteau"*. Timp de opt secole, acesti colonişti harnici, ajutaţi de Românii băştinaşi, au întemeiat o mulţime de sate şi au costruit şapte oraşe mari care au dat numele german al Transilvaniei: **SIEBENBÜRGEN.**

După cel de-al doilea Război Mondial, când hidra comunistă şi-a întins tentaculele şi asupra României, numeroşi Români, după ce au îndurat umilinţe şi suferinţe de nedescris, au fost nevoiţi să-şi părăsească Ţara, prietenii şi mormintele celor dragi, luând calea exilului. În felul acesta, de-a lungul celor aproape 50 de ani de teroare comunistă, au venit în ţările democratice din Europa Occidentală zeci de mii de cetăţeni români care au fost ajutaţi să-şi refacă viaţa şi să se integreze în noua lor patrie. Nu puţini au fost cei care au ales, ca ţară de exil, Germania de Vest. Înaltul grad de democraţie si afinităţile culturale prin contactele nemijlocite cu populaţia germană din România au influenţat în mod sigur această alegere.

Contactele culturale între Români şi Germani sunt foarte vechi. Amintim numai că încă în secolul al IV-lea Wulfila (311-383) a tradus pentru prima oară Biblia în limba gotică pe pământul actualei Românii şi a predicat Evanghelia şi în limba latină, desigur pentru băştinaşi. În secolul al XIII-lea, împăratul Frederich al II-lea vorbea admirativ despre *"das seemächtige Dakien zwischen Theiss, Donau und Pruth"*, iar în secolul al XIX-lea şi al XX-lea primii regi ai României, Carol I şi Ferdinand de Hohenzollern au pus bazele României moderne.

Willkommen - Bine aţi venit !

(Zusammenfassung).

Liebe Brüder und Schvestern im Christus Willkommen in unserer Kirche,

Vor etwa 850 Jahren wanderten auf Veranlassung der Deutschordensritter deutsche Siedler aus dem Saar-Mosel-Raum, aus Luxemburg und Flandern, die auf der Suche nach einem besseren und sicheren Leben waren, in den Karpatenbogen aus und ließen sich dort bei den Rumänen nieder, von denen sie, wie es heißt, *"Ländereien und Wälder, mit den Gewässern, die sie durchquerten"* erhielten. Nach dem Zweiten Weltkrieg wiederum waren zahlreiche Rumänen gezwungen, als die Hydra des Kommunismus ihre Fangarme auch über Rumänien ausstreckte, nach unsäglichem Leiden ihre Heimat, ihre Freunde und die Gräber ihrer Lieben zu verlassen und ins Exil zu gehen. So kamen in den fast 50 Jahren kommunistischen Terrors Zehntausende rumänischer Staatsbürger in die demokratischen Länder Westeuropas, wo ihnen geholfen wurde, ein neues Leben zu beginnen und sich in der neuen Heimat zu integrieren. Viele von ihnen haben als Aufnahmeland Westdeutschland gewählt. Die hoch entwickelte demokratische Kultur dieses Landes und die kulturellen Beziehungen, die durch den ununterbrochenen Kontakt zur deutschen Bevölkerung Rumäniens bereits bestanden, haben diese Entscheidung sicher beeinflußt.

Die kulturellen Kontakte zwischen Rumänen und Deutschen sind sehr alt. Es sei daran erinnert, daß bereits im 4. Jahrhundert Wulfila (311-383) die Bibel auf dem Gebiet des heutigen Rumäniens ins Gotische übersetzt und das Evangelium in lateinischer Sprache verkündigt, sicherlich für die einheimische Bevölkerung. Im 13. Jahrhundert spricht Kaiser Friedrich II. vom *"seemächtigen Dakien zwischen Theiss, Donau und Pruth"* und im 19. und 20. Jahrhundert legen die ersten Könige von Rumänien, Karl I. und Ferdinand von Hohenzollern, die Grundlagen des modernen Rumäniens.

Die Nachfahren der deutschen Siedler von einst, die vielfach zwischenzeitlich Ehen mit Rumänen einge-

Urmaşii coloniştilor germani de odinioară care, între timp, prin căsătorii mixte s-au combinat cu Românii, revenind în patria ancestrală s-au hotărât în urmă cu treisprezece ani să fondeze această comunitate care să fie animată continuu de un adevărat spirit ecumenic; să-şi aducă contribuţia la promovarea unor cât mai bune relaţii cu celelalte Biserici din Saarland dar şi la aprofundarea legăturilor de prietenie dintre exilaţii şi emigranţii de origine română şi populaţia băştinaşă de pe aceste plaiuri.

Pentru fiecare dintre noi, începuturile unei vieţti noi în lumea liberă au fost prilej de multe încercări şi sacrificii. Printre cei care vă primesc în această seară, în această biserică, se găsesc creştini extraordinari. Despre fiecare am putea scrie câte un roman. Am să vă semnalez numai câteva cazuri. Una din membrele Comitetului Parohial, arhitectă şi cadru universitar la Facultatea de Arhitectură din Iaşi, în România, urmându-şi soţul în Germania, nu a fost acceptată în branşa atât de închisă a arhitecţilor de aici şi, cu toate că era deja mamă a doi copii, şi-a reluat studiile de la început, într-un alt domeniu, la Facultatea de Medicină din Homburg, fiind astăzi un medic psiholog căutat de pacienţi din întreg Saarlandul. O alta, cu studii la Politehnica din Timişoara, emigrând în Germania în anii 1980 şi negăsind un post de ingineră, a reînceput studiile lungi şi grele ale Facultăţii de Medicină fiind astăzi un medic foarte apreciat şi foarte căutat. Impresionant mi se pare şi cazul aceleia, care deşi mamă a patru copii, a reluat studii post-universitare în Franţa şi a devenit primul Român, laureat al unui concurs Naţional, care învaţă pe Francezi limba franceză la un important Liceu din Strasbourg (pregăteşte şi funcţionari pentru Instituţiile Europene). Dintre membrii Consiliului Parohial aş dori să menţionez cazul unuia, care, deşi avea terminată Politehnica din Bucureşti, a început aici ca simplu desenator, iar acum este Coordonator de proiecte pentru 6 intreprinderi din zona de Nord a Saarlandului; altul inginer şi director al unei intreprinderi metalurgice cu 200 de muncitori în România, ajuns în Saarland (metalurgia nu mai prea merge pe la noi), a fost nevoit să se recalifice, timp de trei ani, ca informatician..... Din lipsă de spatiu sunt nevoit să mă opresc cu enumerarea. Toate cele patru pagini ale Buletinului nostru parohial nu mi-ar ajunge să descriu vrednicia şi dârzenia enoriaşilor acestei Comunităţi. Dar ceea ce mi se pare şi mai important de scos în evidenţă este faptul că acesti creştini ortodocşi, deşi s-au confruntat cu atâtea greutăţi şi încercări, **nu şi-au piedut sufletul**, n-au uitat cuvintele Mântuitorului : ***<<Ce ar folosi omului dacă ar câştiga lumea întreagă si si-ar pierde sufletul>>*** ci s-au constituit într-o comunitate parohială şi, în fiecare duminecă, atunci când avem slujbă divină în această biserică, lasă la o parte ***« toată grija cea lumească »*** şi vin aici să primească ***apa cea vie*** care izvoreşte din Evanghelia lui Hristos şi să bată ***la Poarta Cerului*** pentru a primi mila lui Dumnezeu şi iertarea păcatelor. Aceştia sunt creştinii ortodocşi români din Saarbrücken care au bucuria să vă primească la slujba de seară în biserica lor şi care vă multumesc din inimă pentru acest ceas petrecut în Duh şi în comuniune frăţească de rugăciune.

P. Vasile Molnar

gangen waren, haben nach ihrer Rückkehr in die ursprüngliche Heimat vor dreizehn Jahren beschlossen, diese Gemeinde zu gründen, die von einem wahrhaft ökumenischen Geist getragen wird. Sie hat sich damals vorgenommen, "zur ständigen Verbesserung der Beziehungen zu den anderen Kirchen beizutragen und die freundschaftlichen Beziehungen zwischen den im Exil lebenden und Emigranten rumänischen Ursprungs sowie der einheimischen Bevölkerung dieser Gefilde zu vertiefen helfen."

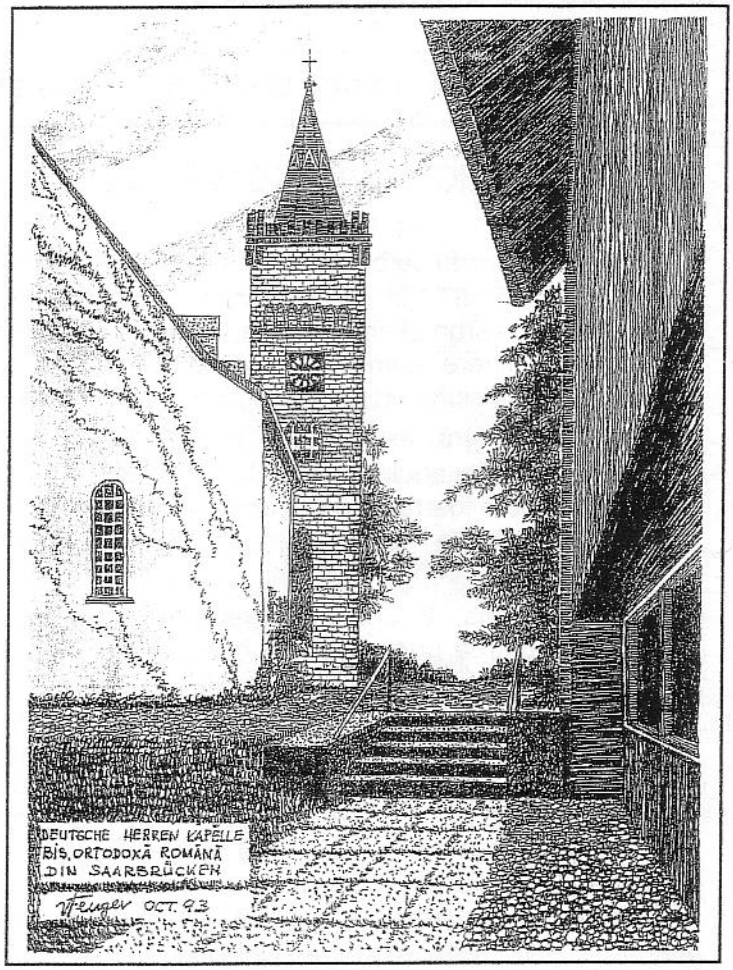

DEUTSCHE HERREN KAPELLE
BISERICA ORTODOXA ROMANA DIN SAARBRUCKEN
Oct. 1993

Aşa îşi intitula D-l Valentin SENGER, în anul 1993, gravura reprezentând biserica (văzută din curte) în care se adunau Românii ortodocşi din Saarland pentru a cinsti Ziua Domnului de două ori pe lună şi la sărbătorile mari.

Eine interessante Fügung bringt es mit sich, daß unsere Kirchengemeinde die "Deutschherrenkapelle" in Saarbrücken nutzt. Dies erinnert an das Wirken dieses Ritterordens in Rumänien in den Jahren 1211 bis 1225 und an die Gründung der Burgen Crucenburg, Codlea und Feldioara im siebenbürgischen Burzenland.

Ce înseamnă pentru noi religia creştin-ortodoxă ?

Din punctul de vedere al omului modern pare ciudat cu câtă naturaleţe şi siguranţă trăiesc creştinii ortodocşi o religie, care de secole a rămas aproape neschimbată, atît în ce priveşte conţinutul, cît şi formele de expresie. În timp ce creştinismul apusean caută în dialog cu istoria lumească să se transforme şi să se înnoiască pentru a se adapta spiritului secular, Ortodoxia rămîne ancorată în tradiţia ei ancestrală. Şi totuşi tocmai această credinţă posedă puterea de a atrage adîncurile noastre sufleteşti şi rămîne o realitate spirituală permanent trăită, independent de fluctuaţiile istoriei.

Cum se poate explica, că serviciul divin care durează cel puţin două ore, ale cărui texte au fost fixate, cuvînt cu cuvînt, cu socole în urmă, înseamnă atît de mult pentru noi şi nu îşi pierde rezonanţa în viaţa de toate zilele? Cum este posibil că străvechile şi liniştitele tropare, imnuri şi omilii ale muzicii liturgice, de tradiţie bizantină, nu ne par monotone? Cum se face că imaginile „Istoriei Mântuirii", icoanele, frescele ce respectă străvechi canoane, ignorînd mersul istoriei artei, ne bucură şi ne delectează cu formele, coloritul şi armonia compoziţiei lor?

Cu cât mai radical se transformă lumea modernă, realităţile economice, ideologice, politice şi culturale în varietatea şi complexitatea lor în zilele de azi, cu atît devin mai caduce, mai efemere şi mai inconsistente formele de viaţă şi relaţiile dintre oameni în societatea contemporană.

Omul modern, cu resursele lui limitate de adaptare socială şi emoţională este depăşit de această viteză si de acest ritm epuizant al lumii exterioare. Cu atît mai tare se face simţită necesitatea unui punct de ancorare, care să corespundă aspiraţiilor şi nevoilor de stabilitate interioară, de linişte şi căldura umană. Tocmai acest punct este centrul de întâlnire între lumea „celor văzute" şi „celor nevăzute".

Această stabilitate şi continuitate reprezintă în condiţiile de viaţă ale oamenilor din Diaspora, o necesitate de netăgăduit pentru echilibrul sufletesc.

Viaţa comunităţii noastre româneşti este legată de expresia tradiţională a simbolurilor de credinţă şi de păstrare a ritualurilor, obiceiurilor şi datinilor în limba noastră maternă, ca matcă spirituală şi culturală a fiecăruia dintre noi. Trăirea credinţei ortodoxe ne ajută prin participarea personală la solemnitatea şi frumuseţea liturghiei, să ne păstrăm sentimentul de valoare a personalităţii într-o lume ce reduce omul la anonimitate. Rugăciunea individuală este în acelaşi timp un cîştig de linişte şi creştere spirituală în tăcere; în acelasi timp însă şi o activitate cu mare eficienţă exterioară.

Departe de a fi o renegare a corpului sau o fugă de lume, acest fel de trăire spirituală creează punţi de legătură între trup şi suflet, între om şi lume, între pămînt şi cer.

Prin rugăciune, fiecare dintre noi devine o antenă ce recepţionează iubirea lui Dumnezeu şi transmite celor din jur mesaje de iubire, linişte şi pace.

Această căutare de mîntuire porsonală nu este nicidecum egoistă, ci un prim pas către restaurarea unităţii între om şi Creaţia Divină, crescând sensibilizarea pentru suferinţele semenilor, cît şi pentru necesităţile şi viaţa celorlalte făpturi fără glas, care aşteaptă ca şi noi, "Mîntuirea".

Rugăciunea interiorizată în inimi, aşa cum ne-o transmite tradiţia ortodoxă, ne scoate din timpul efemer, diu spaţiul egocentric şi profan, pentru a ne ancora în spaţiul nemărginit şi în eternitate.

Was bedeutet für mich der orthodoxe-christliche Glaube?

Aus der Sicht des modernen Menschen erscheint verwunderlich, dass die östlichen Christen ganz selbstverständlich einen Glauben leben, der seit Jahrhunderten, sowohl inhaltlich, als auch formell fast unverändert geblieben ist. Während das westliche Christentum im Dialog mit der Weltgeschichte, nach zeitgemässer Anpassung Wandlung und Erneuerung strebt, scheint die Welt der Orthodoxie in einer altertümlichen Umwandelbarkeit zu verharren. Und dennoch verfügt gerade dieser Glaube über die Kraft, die Tiefe der Seelen zu berühren und einer beständigen Realität, unabhängig von den Strömungen des Zeitgeistes Ausdruck zu verleihen.

Wie ist das zu verstehen, dass ein fast dreistündiger Gottesdienst, dessen Texte seit Jahrhunderten festgelegt sind und sich in Wortlaut nicht verändert haben, uns heute noch soviel sagt und nicht "unzeitgemäß" erscheint? Dass die uralten langatmigen, sich immer wiederholenden Anrufungen, Hymnen, Homilien, Tropare der byzantinischen Musik, mit ihren weltentrückten Klängen, uns nicht langweilig erscheinen? Dass die alten, im spätantiquen Kanon festgelegten bildlichen Darstellungen der Heilsgeschichte, die Ikonen deren Farben, Formen und Komposition, im spätantiquen Kanon festgelegt wurden und die wechselnden Strömungen der Kunstgeschichte des Abendlandes mit großer Gelassenheit ignorieren, unsere Augen und Herzen heute noch erfreuen?

Je rasanter die äussere Welt in ihrer sozialen, oekonomischen, ideologischen Vielfalt und Komplexität sich verändert, um so schnelllebiger, kurzatmiger und brüchiger werden die Ausdrucksformen des Lebens und der zwischenmenschlichen Beziehungen.

Die innere Anpassungsfähigkeit des Einzelnen ist diesem atemberaubenden Tempo der Wandlung der Aussenwelt kaum noch gewachsen. Umso mehr manifestiert sich das Bedürfnis nach einem umwandelbaren Kern, stabilen und beständigen Verankerungspunkt, welcher dem inneren Leben Halt und Geborgenheit verspricht.

Gerade hier befindet sich der Schnittpunkt der Koordinatenaxen für das Erleben der inneren Realitäten, zwischen den zwei Welten "des Sichtbaren und des Unsichtbaren" als unverzichtbare Strukturen des menschlichen Bewusstseins in jeder Kultur.

Insbesondere in der Diaspora werden für die östlichen Christen diese tiefen Bedürfnisse nach Erhalt der Kontinität, Beständigkeit der Identität und Integrität durch die Beständigkeit alter Symbole, Riten und Ausdrucksgesten des Glaubens von grösster Intensität und Dringlichkeit. von der Kurzlebigkeit im Hier und Jetzt, von der Schmalspurigkeit der Ichbezogenheit, regelmässig den Blick auf die Unbegrenztheit und Einheit zu richten, ist es weder unzeitgemäss noch rückständig. Vielmehr handelt es ich hierbei um ein legitimes Bestreben nach Erneuerung aus der Tiefe, um die Suche nach der Quelle des inneren Heils.

Wir erwarten nicht, dass der Glaube sich ständig wandelt, um uns mehr anzusprechen, sondern bemühen uns die Glaubenswahrheiten subtiler zu erfassen und immer tiefer zu bergreifen.

Auf diese Weise erleben wir eine innere Wandlung und einen inneren Fortschritt von grosser Authenzität und Dauer.

Die rumänisch-orthodoxe Kirche gibt uns den äusseren Raum für diese schöpferische Form des Glaubenslebens. Diese Glaubensform vermittelt religiöse Erfahrungen, innere

Ea corespunde unei legitime tendinţe de înnoire din adânc, din izvorul „iubirii"şi al "Tămăduirii".

Noi nu cerem religiei noastre să se transforme permanent, pentru a ne interesa mai mult, ci dimpotrivă, încercăm să înţelegem mai profund şi mai autentic „adevărurile de credinţă". Rezultatul acestui efort, dăruieşte fiecăruia şansa unei transformări lăuntrice de durată.

În cadrul Bisericii Orthodoxe Române, viaţa noastră spirituală îşi păstrează dimensiunea creatoare, datorită reculegerii şi rugăciunii, într-o atmosferă lipsită de moralism mărunt şi străină de orice fel de activism agitator.

Această trăire religioasă ne eliberează de orice formă de obsesii şi de frici, de teama de resemnare şi ratare în lume şi ne imunizează faţă de clişeele stereotipilor societăţii consumului şi a bunului plac.

Departe de a fi prescripţii şi litere moarte, impulsurile vii şi creatoare ce se nasc prin trăirea concretă a credinţei, ne dăruiesc un sens existenţial, ancorîndu-ne în adevăratul centru al fiinţei.

Departe de a fi dogme inflexibile, adevărurile ce se destăinuie prin trăirea religioasă, păstrează în Ortodoxie caracterul kerygmatic, revelat interior, al creştinismului timpuriu.

Aceste adevăruri nu necesită cursuri de iniţiere, nici seminare organizate pentru învăţarea unor technici subtile, meditative, ele sunt accesibile oricui, indiferent de condiţia materială, culturală sau socială. Pentru a avea acces la ele nu e nevoie de a fi nici "megastar", nici "boss" sau "powermen". Această căutare nu implică decât o ţinută interioară dominată de simplitate, atenţie şi concentrare, într-o stare de umilinţă faţă de Dumnezeu. "Umilinţa", cuvînt devenit aproape străin în lumea de azi, corespunde noţiunii de *„sărăcie în Duh"* din Predica de pe Munte.

La întrebarea : *„Ce înseamnă pentru Dumneavoastră trăirea în comunitatea Românească ortodoxă ?«* ne răspunde o doamnă în vîrstă de 86 de ani:

- "*Dacă nu aveam această biserică aş fi murit de mult spiritual.*"

Şi o tînără studentă de 22 de ani:

- "*Biserica este pentru mine o a doua casă, cea pe care ştiu că nu o pot pierde, casă în care mă simt în siguranţă indiferent de situaţie.*

Este locul unde rămîn faţă în faţă cu mine însămi şi mă „sfătuiesc" cu Dumnezeu.

Este locul în care vin pentru a mă vindeca sau a mulţumi, este locul în care, de cîte ori vin, ştiu că plec de aici mereu cu inima mai uşoară, cu sufletul mai pur.

Este locul care mereu îmi întăreşte speranţa şi îmi dă putere."

Die Datums der Gottensdienste der Rumänische Orthodoxe Kirchengemeinde:

Samstag 27 Mai am 18,00 Orthodoxer Vespergottesdienst bis 19,00 - Katholikentag

Sonntag 28 Mai, 25 Juni, 27 Aug., 24 Sept., 29 Okt., 26 Nov., 25 Dezember: die Heilige Liturgie am 10.15

Berührung: PFARRER: Vasile MOLNAR, Tel. 0033/388379693 oder 0033/682757207

Sammlung und Führung, Gebet und Kontemplation in einem lebendigen Kult, fern von kleinherzigem Moralismus, frei von hektischem Aktivismus. Dieses Erleben einer internalisierten Re- Ligio, einer wahren Verbindung mit der Quelle des Seins, befreit von jeglicher Form der Angst und Zwang von Klichees und Stereotypen des Lebensstils und Verhaltens, bewahrt uns vor Resignation und vor der Angst vorm Scheitern in der äusseren Welt. Es sind keine Vorschriften, sondern schöpferische Impulse auf der eigenen Suche nach dem Sinn des Lebens auch nach dem Weg zur Selbstfindung. Keine starren Dogmen, sondern lebendige Kerygmatische (durch das innere Erleben offenbarte Wahrheiten) bestimmen die Inhalte unseres Glaubenslebens. Es geht nicht um die Entmündigung des Einzelnen, sondern um die Aufwertung der Persönlichkeit und die Bereicherung des Individums durch würdevolle Teilhabe an die Erhabenheit und Schönheit der Liturgie, als Projektion des Himmlischen auf Erden.

Das Gebet des Einzelnen in der Gemeinde ist Stille, Ruhe, Sammlung, sowie zur gleichen Zeit höchste Aktivität von grosser Wirksamkeit. Es ist keine Leugnung des Körpers und keine Flucht aus der Welt, sondern Verbindung des Körpers mit der Seele und mit dem Geist. Das offenbart sich durch reiferes und sicheres Wirken auch in der äusseren Welt.

Durch die innere Aktivität des Gebets wird der Einzelne Empfänger der Liebe Gottes und zugleich Sendeantenne des Friedens und der Versöhnung mit der Gemeinschaft. Es ist keine egoistische Suche nach den individuellen Heil, sondern Wiederherstellung der Einheit mit der Schöpfung, Sensibilisierung für die Lebenszeichen und Bedürfnisse der erlösungsbedürftigen, stummen Kreatur, für die Nöte und die Sehnsüchte anderer Menschen.

Die Frucht dieser inneren Arbeit ist der offene Blick für die Wahrnehmung neuer Horizonte und Ziele der Arbeit in dieser Welt; neue Richtung, Klarheit und Intensität für die Wirkung im Hier und Jetzt.

Diese innere Aktivität des Betens mit dem Herzen, sowie sie uns von der orthodoxen Tradition vermittelt wurde ist einfach und jedem zugänglich, erfordert keine Kurse, Seminare und Curricula zur Vermittlung von Techniken der Meditation und Versenkung, braucht keine "Megastars, Bosse oder Powermenschen". Diese Suche geschieht in einer Haltung der inneren Sammlung extremer Achtsamkeit und Zielgerichtetheit im Inneren. Äusserlich offenbart sich diese Haltung in einem Zustand der Demut "heute fast ein verschwundenes Wort". Demut bedeutet "Armut im Geiste", ein Ausdruck der Seligkeit in der Bergpredigt.

Auf die frage "Was bedeutet für Sie konkret die rumänisch orthodoxe Kirche?" antwortet eine 86 jährige Frau: *"Ohne diesen gelebten Glauben in der rumänischen Kirche, wäre ich schon längst innerlich verstorben".*

Eine 22jährige Studentin beantwortet diese Frage folgenderweise: "*Der Glaube und die Kirche sind für mich ein zweites Zuhause, welches nie verloren gehen kann, in dem ich mich sicher fühle, unabhängig von der Situation. Es ist ein Ort wo ich von Angesicht zu Angesicht mit mir bin und mit Gott in mir Rat halte. Es ist ein Ort wo ich komme um Heilung zu finden oder zu danken, ein Ort an den wiederkehre um ihn zu verlassen mit einem leichten Herzen und einer lauteren Seele. Es ist ein Ort der in mir die Hoffnung festigt und mir Kraft gibt. Der Glaube und die Kirche stellen für mich einen wichtigen Bestandteil von dem was ich bin. Sie haben sich in mir filigranartig bei meiner Menschwerdung eingraviert und erhalten in mir die Essenz des Geistes meines Volkes, überall wo ich mich befinde".*

Carmen ÖHLER - AMBRUS